

Arrest

nr. 162 409 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 juli 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 september 2015.

1.3. Op 30 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 november 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad, Adhamiya district, Rabia-wijk. U studeerde af als technisch computer ingenieur en zou na enkele ervaringen te hebben opgedaan in de privésector eind 2013 aan het werk zijn gegaan bij het Ministerie van Mensenrechten. U zou samen met vijf anderen, onder leiding van Y.(...) het ICT-departement hebben gerund. Daarnaast werkte u nog parttime bij een privébedrijf. Op 15 mei 2015, een vrijdag, zou u tegenover uw huis aangesproken zijn geweest door twee personen in een auto. Ze zouden zich bekend hebben gemaakt als collega's van de nationale veiligheidsorganisatie en zouden u hebben gevraagd naar de gegevens of de laptop van de secretaresse van de minister. U zou hen hebben geantwoord dat er voor het nationaal veiligheidsorgaan een geijkte procedure bestond om deze gegevens te raadplegen. Zij vertelden u echter dat dit niet officieel kon gebeuren en zij daarom uw hulp inriepen. U zou geprobeerd hebben er met smoesjes van af te komen, maar dit zou bij hen niet in goede aarde zijn gevallen. Ze zouden u hebben beledigd en fysiek hebben aangevallen. Uiteindelijk zouden zij u met een klein automatisch wapen hebben bedreigd en u ertoe hebben verplicht de gegevens of de laptop te bemachtigen, zo niet zouden u en uw familie in de problemen komen. U zou na dit incident meteen naar huis zijn teruggekeerd en alles hebben verteld aan uw familie. U zou meteen naar uw tante in Saidiya zijn gegaan waar u vier dagen zou hebben verbleven alvorens op 19 mei 2015 vanuit 'Bagdad International' te vertrekken naar Turkije. Vanuit Turkije zou u naar Griekenland zijn gegaan en vervolgens via Macedonië, Servië en Hongarije naar België zijn gereisd waar u op 8 juli 2015 bent aangekomen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw kieskaart, uw rijbewijs, uw vakkbondskaart, uw diploma, een opleidingscertificaat, drie aanstellingsbrieven en een kopie van de woonstkaart van uw vader.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u als soenniet aan het werk was in een voornamelijk sjiiitisch ministerie (CGVS, pg.6). Van de zes medewerkers op uw kantoor, zou er slechts één collega soenniet zijn geweest (CGVS, pg.7). Niettegenstaande jullie in de minderheid waren zou u op het werk geen problemen hebben gekend omwille van sektarische redenen (CGVS, pg. 10). U zou woonachtig zijn geweest in een gemengde wijk, met toch een meerderheid aan soennieten (CGVS, pg.3). Een wijk waarin tijdens het sektarisch geweld van 2006/2007 er ook nooit echt sprake is geweest van verdrijvingen of intensief sektarisch geweld (CGVS, pg.3).

Uw problemen komen enkel voort uit het gegeven dat u als medewerker van het ministerie werd gedwongen ter plekke informatie te ontvreemden. Juist in de context van deze problematiek, rijzen er enkele vragen bij uw relaas.

Vooreerst stelt u dat er op het ministerie verschillende belangrijke personaliteiten langskomen, zoals personen van de overheid, van internationale instanties, inlichtingendiensten, ministers, etc. (CGVS, pg.8). Op de computer van de secretaresse van de Directeur-Generaal staan volgens u voornamelijk administratieve en financiële zaken zoals de plannen van de organisatie, informatie over kosten in verband met nationale teams, lijsten van belangrijke zaken, etc. Wat ook het doel was van de onbekenden, feit is dat zij door middel van de gegevens op de computer van de secretaresse de bepaalde interne informatie wilden bekomen.

Het is dan ook opmerkelijk dat deze onbekenden, in een departement waar allerlei hooggeplaatsten over de vloer kwamen, juist aan u zouden hebben gevraagd om de computer of de inhoud van de secretaresse te ontvreemden. Alhoewel u stelt dat u één van de enige was die in beweging was tussen alle afdelingen, een bepaalde kennis van zaken had en de bevoegdheid tot bepaalde programma's (CGVS, pg.8), kan moeilijk worden begrepen dat deze onbekenden u meteen zouden hebben aangesproken en u ook meteen de opdracht zouden hebben toevertrouwd, zonder enige zekerheid te hebben betreffende uw loyaliteit ten aanzien van hen. Immers, u bent van soennitische afkomst, u was geen lid van een politieke partij of organisatie (CGVS, pg.5), en stond op het werk bekend als een eerlijk

en integer persoon (CGVS, pg.9). Deze werkwijze roept alleszins de nodige vraagtekens op aangezien zij geen voorzorgen hebben genomen om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun bedoelingen hebben kenbaar gemaakt zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en uw bereidwilligheid tot samenwerking. Het was immers zo dat uw 'skills' niet zodanig van belang waren daar zij u in eerste instantie vroegen enkel de computer te ontvreemden (CGVS, pg.7). Daarnaast dient geen betoog dat deze onbekenden een enorm risico namen door u reeds op de hoogte te stellen van hun kwalijke bedoelingen én hoe zij deze wilden bereiken. Dat zij, gezien hun actieterrein, hiervoor beroep zouden doen op een leek in plaats van een eigen loyale infiltrant - die er zeker aanwezig is/zijn - valt moeilijk te geloven.

Dat zij u na uw weigering tot samenwerking dan ook nog eens lieten gaan en zelfs nog tijd gaven om deze informatie later aan hen door te geven, is nog opmerkelijker. Dit zou u de tijd hebben gegeven om uw werkgever te waarschuwen zodat uw werkgever niet alleen de nodige stappen zou kunnen ondernemen om uw belagers te dwarsbomen maar zich te beveiligen. Dit kan niet de bedoeling zijn geweest van uw belagers. Er kan van worden uitgegaan dat mensen met onduidelijke doch kwade bedoelingen veel voorzichtiger te werk gaan om problemen te vermijden en hun doel te bereiken.

Opmerkelijk is vervolgens het feit dat hoewel er specifiek werd gesteld dat, indien u hun eisen niet zou invullen, u en uw familie problemen zouden ondervinden, u momenteel over geen enkel element beschikt waaruit zou blijken dat uw familie daadwerkelijk problemen kent/heeft gekend omwille van uw weigering tot samenwerking. U zelf zou nog vier dagen in Irak zijn gebleven, in het huis van uw tante en verder niets meer hebben vernomen van deze onbekenden (CGVS, pg.9). Nochtans kan worden verondersteld dat u, gezien de gevoelige aard van de opdracht en de eerdere verwondingen die u opliep omwille van uw 'smoesjes', toch enige repercussie zouden te wachten staan. U stelt hieromtrent dat u er zeker van bent dat uw vader of broers werden bedreigd of iets werd aangedaan, maar wijt u uw onwetendheid hierover aan het feit dat uw vader dergelijke zaken voor u achterhoudt (CGVS, pg.9). Dit is echter hoogst onaannemelijk daar, mocht u deze dingen echt willen weten, u uw vader om een duidelijk antwoord had kunnen vragen, zeker rekening houdend met het feit dat u een asielaanvraag heeft lopen en dat deze gegevens cruciaal zijn voor de beoordeling ervan. Dat zou uw vader ook wel beseffen, mocht er zich werkelijk iets verontrustends hebben voorgedaan.

De door u geschetste gang van zaken in een zeer gevoelige problematiek, alsook het feit dat u niet weet weer te geven hoe deze problematiek evolueerde na uw vertrek uit Irak, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag heeft voorgelegd, kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze enkel betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit en beroepsinvulling. Deze elementen werden niet in twijfel getrokken. Dat u omwille van uw aanstelling dit incident zou hebben meegemaakt, werd wel in twijfel getrokken. Van het incident zelf legt u echter geen bewijzen van voor.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld

nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie

in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker van mening is dat, gelet op het feit dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak is vast te stellen tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers, zijn zaak dient behandeld te worden door de algemene vergadering, merkt de Raad op dat de wetgever in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) duidelijk omschreven heeft onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de verenigde kamers of de algemene vergadering en wie het initiatief hiertoe kan nemen. Zo bepaalt artikel 39/12, §1, derde lid dat de eerste voorzitter of de voorzitter slechts gehouden is om in te gaan op een verzoek tot verwijzing naar de verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak, wanneer de beide partijen dit verzoeken, hetgeen *in casu* niet het geval is. Gelet op het voorgaande dient derhalve niet te worden ingegaan op verzoekers vraag om huidig beroep te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, artikel 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en een manifeste beoordelingsfout, stelt verzoeker ervan overtuigd te zijn dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Hij formuleert zijn verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven als volgt: *“Het verhaal werd als ongeloofwaardig beschouwd als men informatie wil stelen zou men omzichtiger tewerk gaan stelt het CGVS. Een infiltrant via via evenwel gebruiken kan niet. Op het Ministerie werkten 7 IT-medewerkers: 2 soennitische en 5 shia . Zij waren jongelingen , pas afgestudeerden, die op het cabinet mochten beginnen werken via de politiek. Verzoeker daarentegen was technisch geschoold. Hij had kunde als ingenieur.*

Hij was verantwoordelijk voor de contacten als ingenieur met Microsoft, Panasonic enz. Toen men vroeger externen diende te consulteren voor de IT omgeving was dit niet langer nodig. Verzoeker had alle bevoegdheid (toegang) en de andere IT'ers niet. Vroeger was er corruptie omdat externen moesten ingehuurd worden om problemen te verhelpen nu niet meer.

Verzoeker had dus vijanden door zijn kunde: er waren geen externe contracten meer nodig en de directrice van de afdeling bespaarde geld erdoor. Het is onjuist te stellen dat verzoeker dan toch

bescherming kon vragen van zijn werkgever door het voorval. Niemand kan verzoeker beschermen, zelfs de Minister niet. Er waren 2 Soeni, verzoeker en de directrice.

Verzoeker diende opleiding te geven aan verschillende ministeries ivm de voordrachten over mensenrechten. Verzoeker verzorgde daar de IT'bijstand. Twee PC vielen onder zijn bevoegdheid deze van de hoofddirecteur en de directeur, hij verleende bijstand bij Facebook pagina's.

Verzoeker was dus iemand met vijanden. Hij is niet zeker dat zijn belagers van de geheime politie zijn maar alles is mogelijk.

Bagdad is groot. Dat verzoeker 4dagen nog daar bleef is niet onlogisch. Hij woonde aan de andere kant van Bagdad, zelfs een uur rijden. De informatie met zijn vader: verzoeker werd gerust gesteld: je bent ver weg maak je geen zorgen. Na het vallen van de negatieve beslissing werd zijn vader vernederd: hij werd gezocht en de vader vernederd (geen respect, bedreigende bewegingen). De broers zijn het huis uit. Het huis van de grootvader is gelegen in dezelfde straat 5 huizen verder. Op 27 oktober werd er binnengevallen, alles is kapot, de grootmoeder werd geslagen en overleed. De Schoonzus verloor haar ongeboren kind."

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werpt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Verzoeker voert te dezen het volgende aan: *"In Bagdad is enkel de Groene zone echt veilig. De rest is onder de handen van de militie. Als men geen deel uitmaakt van de militie is men verloren.*

Verwerende partij spreekt dat er ambassades en diplomatie functioneren in Bagdad, dit is omdat 90% zich in de groene zone bevindt.

Het is duidelijk dat het religieuze aspect niet mee werd meegenomen in de afweging die verwerende partij nam, nochtans zo belangrijk.

Verzoeker is zo bang bij checkpoints, zowel het leger, de veiligheidsdiensten, Asaeb Ahl Al Haq (shia militie) en het Al Mehdi leger kunnen bijzonder wreed zijn. Het leven is niet veilig.

Als er een aanslag is zoekt met niet naar IS maar eerder naar Soeni. Verzoeker is als Al Fadhel een deel van de clan Shamar, afkomstig uit Tikrit en Mosul. Men is de massamoord van Spaiker niet vergeten. De soeni worden verantwoordelijk gesteld voor de meer dan duizend doden. Er zijn tal van vergeldingen." Verzoeker besluit dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier en verzoeker verwijst in dit verband tevens naar *"bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"*.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een aantal onvertaalde documenten, attesten van Microsoft, een medisch attest, een onduidelijke fotokopie van de identiteitsdocumenten van drie niet nader genoemde personen en foto's van een echografie.

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat *in concreto* toe te lichten op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag. Artikel 6 EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij stelt dat hij als medewerker van het ministerie werd gedwongen ter plekke informatie te ontvreemden doch moeilijk kan begrepen worden dat de onbekenden hem meteen zouden hebben aangesproken en hem ook meteen de opdracht zouden hebben toevertrouwd zonder enige zekerheid te hebben betreffende zijn loyaliteit ten aanzien van hen en zijn bereidwilligheid tot samenwerking en het dan ook moeilijk te geloven valt dat zij beroep zouden doen op een leek in plaats van een eigen loyale infiltrant, die er zeker aanwezig is, (ii) het nog opmerkelijker is dat zij hem na zijn weigering tot samenwerking dan ook nog eens lieten gaan en hem zelfs nog de tijd gaven om deze informatie later aan hen door te geven aangezien dit hem de tijd zou hebben gegeven om zijn werkgever te waarschuwen zodat zijn werkgever niet alleen de nodige stappen zou kunnen ondernemen om zijn belagers te dwarsbomen maar zich te beveiligen, hetgeen niet de bedoeling van zijn belagers kan zijn geweest, (iii) hoewel er specifiek werd gesteld dat, indien hij hun eisen niet zou invullen, hij en zijn familie problemen zouden ondervinden, hij momenteel over geen enkel element beschikt waaruit zou blijken dat zijn familie daadwerkelijk problemen kent / heeft gekend omwille van zijn weigering tot samenwerking en hijzelf nog vier dagen in Irak zou zijn gebleven, in het huis van zijn tante, en verder niets meer zou hebben vernomen van deze onbekenden terwijl nochtans kan worden verondersteld dat hem toch enige repercussie zou te wachten staan, (iv) de door hem voorgelegde documenten enkel betrekking hebben op zijn identiteit, nationaliteit en beroepsinvulling, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken en (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2015 (CG nr. 1516691), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de

ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

3.5.1. Immers, waar verzoeker tracht te overtuigen waarom hij als enige geschikt zou zijn geweest en aldus werd aangesproken om de computer van de secretaresse of de inhoud ervan te ontvreemden, hierbij verwijzende naar zijn scholing, zijn kunde als ingenieur, zijn verantwoordelijkheden en bevoegdheden en zijn concrete jobinhoud, slaagt hij er allerm minst in afbreuk te doen aan de overwegingen van de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing terecht opwerpt als volgt: *“Vooreerst stelt u dat er op het ministerie verschillende belangrijke personaliteiten langskomen, zoals personen van de overheid, van internationale instanties, inlichtingendiensten, ministers, etc. (CGVS, pg.8). Op de computer van de secretaresse van de Directeur-Generaal staan volgens u voornamelijk administratieve en financiële zaken zoals de plannen van de organisatie, informatie over kosten in verband met nationale teams, lijsten van belangrijke zaken, etc. Wat ook het doel was van de onbekenden, feit is dat zij door middel van de gegevens op de computer van de secretaresse de bepaalde interne informatie wilden bekomen.*

Het is dan ook opmerkelijk dat deze onbekenden, in een departement waar allerlei hooggeplaatsten over de vloer kwamen, juist aan u zouden hebben gevraagd om de computer of de inhoud van de secretaresse te ontvreemden. Alhoewel u stelt dat u één van de enige was die in beweging was tussen alle afdelingen, een bepaalde kennis van zaken had en de bevoegdheid tot bepaalde programma's (CGVS, pg.8), kan moeilijk worden begrepen dat deze onbekenden u meteen zouden hebben aangesproken en u ook meteen de opdracht zouden hebben toevertrouwd, zonder enige zekerheid te hebben betreffende uw loyaliteit ten aanzien van hen. Immers, u bent van soennitische afkomst, u was geen lid van een politieke partij of organisatie (CGVS, pg.5), en stond op het werk bekend als een eerlijk en integer persoon (CGVS, pg.9). Deze werkwijze roept alleszins de nodige vraagtekens op aangezien zij geen voorzorgen hebben genomen om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun bedoelingen hebben kenbaar gemaakt zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en uw bereidwilligheid tot samenwerking. Het was immers zo dat uw 'skills' niet zodanig van belang waren daar zij u in eerste instantie vroegen enkel de computer te ontvreemden (CGVS, pg.7). Daarnaast dient geen betoog dat deze onbekenden een enorm risico namen door u reeds op de hoogte te stellen van hun kwalijke bedoelingen én hoe zij deze wilden bereiken. Dat zij, gezien hun actieterrein, hiervoor beroep zouden doen op een leek in plaats van een eigen loyale infiltrant - die er zeker aanwezig is/zijn - valt moeilijk te geloven.

Dat zij u na uw weigering tot samenwerking dan ook nog eens lieten gaan en zelfs nog tijd gaven om deze informatie later aan hen door te geven, is nog opmerkelijker. Dit zou u de tijd hebben gegeven om uw werkgever te waarschuwen zodat uw werkgever niet alleen de nodige stappen zou kunnen ondernemen om uw belagers te dwarsbomen maar zich te beveiligen. Dit kan niet de bedoeling zijn geweest van uw belagers. Er kan van worden uitgegaan dat mensen met onduidelijke doch kwade bedoelingen veel voorzichtiger te werk gaan om problemen te vermijden en hun doel te bereiken.”

3.5.2. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat, hoewel er specifiek werd gesteld dat indien hij hun eisen niet zou invullen, hij en zijn familie problemen zouden ondervinden, (1) hij momenteel over geen enkel element beschikt waaruit zou blijken dat zijn familie daadwerkelijk problemen kent / heeft gekend omwille van zijn weigering tot samenwerking en (2) hijzelf nog vier dagen in Irak zou zijn gebleven, in het huis van zijn tante, en verder niets meer zou hebben vernomen van deze onbekenden terwijl nochtans kan worden verondersteld dat hem toch enige repercussie zou te wachten staan.

Dat verzoeker tijdens deze vier dagen aan de andere kant van Bagdad op een uur rijden woonde, doet niets af aan de vaststelling dat er tijdens deze vier dagen blijkens verzoekers verklaringen verder niets is gebeurd. Nochtans verklaarde hij *“De chauffeur zei tegen mij: binnen twee of drie dagen komen we terug en het moet klaar zijn, anders zullen we je niet met blote handen slaan. Met de andere hand had hij op zijn pistool gelegd en zei dat hij dat zou gebruiken. **Waar zouden zij terugkeren?** Ik vermoed dat ze weer zouden terugkomen bij mij thuis. Ze wachtten op mij, dus ik denk dat ze sowieso naar mijn adres terugkwamen.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 8-9). Gelet op het feit dat de onbekenden bij het eerste contact reeds geweld hadden gebruikt om hun eis kracht bij te zetten, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij hun dreigementen zouden uitvoeren en dat zij verzoeker na het verstrijken van de termijn bij hem thuis zouden gaan zoeken. Dat verzoeker in deze periode op een ander adres verbleef doet hieraan geen afbreuk.

Voorts tracht verzoeker zijn eerdere onwetendheid omtrent eventuele problemen die zijn familie zou hebben gekend te vergoelijken, stellende dat hij door zijn vader werd gerustgesteld *“je bent ver weg maak je geen zorgen”*, waarmee hij in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dienaangaande evenwel op goede gronden *“(…) U stelt hieromtrent dat u er zeker van bent dat uw vader of broers werden bedreigd of iets werd aangedaan, maar wijt u uw onwetendheid hierover aan het feit dat uw vader dergelijke zaken voor u achterhoudt (CGVS, pg.9). Dit is echter hoogst onaannemelijk daar, mocht u deze dingen echt willen weten, u uw vader om een duidelijk antwoord had kunnen vragen, zeker rekening houdend met het feit dat u een asielaanvraag heeft lopen en dat deze gegevens cruciaal zijn voor de beoordeling ervan. Dat zou uw vader ook wel beseffen, mocht er zich werkelijk iets verontrustends hebben voorgedaan.”*, overwegingen welke door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoeker thans opwerpt dat na het vallen van de negatieve beslissing zijn vader werd vernederd, dat er op 27 oktober werd binnengevallen in het huis van zijn grootvader, dat alles werd kapotgeslagen, dat zijn grootmoeder werd geslagen en overleed en dat zijn schoonzus haar ongeborn kind verloor, en hij ter staving van zijn beweringen verwijst naar de stavingstukken toegevoegd aan het verzoekschrift, welke evenwel niet werden vertaald in het Nederlands zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan, moeten naar het oordeel van de Raad ernstige vraagtekens worden geplaatst bij het tijdstip waarop deze feiten zouden hebben plaatsgevonden. Verzoekers weigering om informatie op zijn werkplek te ontvreemden dateert immers van mei 2015. Dat zijn belagers aldus meer dan vijf maanden zouden hebben gewacht alvorens actie te ondernemen en hun dreigementen ten aanzien van verzoeker en zijn familie ten uitvoer te brengen, kan de Raad niet in het minst overtuigen.

3.5.3. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van en gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.5.4. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen daar ze, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, enkel betrekking hebben op zijn identiteit, nationaliteit en beroepsinvulling, elementen welke niet in twijfel worden getrokken. Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt verzoeker er evenwel niet in aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn aanstelling bij het Ministerie van Mensenrechten de door hem aangehaalde problemen zou hebben ondervonden.

3.5.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.7.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.7.2. De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkings sfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming

beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

3.7.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict.

Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

3.7.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker, die in het bezit is van documenten, is een jonge man, geboren en getogen in Bagdad zodat de veiligheidssituatie in Bagdad moet beoordeeld worden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 2013, 48 aanslagen en in 2014 59 aanslagen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest dienaangaande dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006 COI, p.19) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven voor het eerst weer 's nachts de restaurants open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel, en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking betreft in Bagdad stad en provincie, kan worden vastgesteld dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht en vanuit België is de laatste maanden de vrijwillige repatriëring fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer.

Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van deze beoordeling, het betoog dat in Bagdad enkel de Groene Zone echt veilig is en de verwijzing naar "*duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*", rapporten welke evenwel niet aan het verzoekschrift worden gevoegd, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Verzoeker bracht bovendien noch tijdens zijn gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als in voornoemde COI Focus tot de conclusie komt dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.*). Het EHRM heeft in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie en gesteld dat er niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er op dit moment geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS